Soarele, vântul şi gerul

Trei călători fantastice cutiera pământul:
Soarele splendid, gerul îngrozitor şi vântul.

Unul da viaţă, altul da moarte, apărând.
Al trefle mângâie cu aripa-i, zburând.

Ei întâlnesc o fată, voioasa căprioară.
Ca soarele de vie, ca vântul de uşoară.

Şi-i zic: „Copila dragă, alege din noi trei.
De vrei să fii mireasa, pe care tu îl vrei!”

Românca le răspunde cu o vesela zâmbire:
„Sunt sprintena ca vântul, pe dinsu-l vreau de mire!”

„Cum? eu, lumina lumii! pe mine m-ai respins?
Am să-mi răzbun la vară cu focul meu nestins”.

„Cum? zice gerul aspru, m-ai depărtat pe mine?
Am să îngheţ la iarna şi inima din tine”.

„Nu-mi pasă, mândre soare, de focu-ţi arzător
Cât mi-a sufla în faţa un vânt răcoritor.

Nici de-al tău frig nu-mi pasă, o gerule de gheaţă.
Cât vântu-n mezul iernii nu mi-a sufla în faţa”.